

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/272/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917200739
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7917200739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudkýň Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Zuzany Čisovskej v spore žalobkyne M. N. U., P. XX.XX.XXXX U. XXXX/X, XXX XX X., zast: JUDr. Vladimír Sidor, advokát, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: Profi Credit Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zast: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 22,92 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 12Csp/8/2017-79 zo dňa 27. októbra 2017 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 22,92 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 07.09.2016 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Strany nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Predmetom konania po zmene pôvodnej žaloby je žaloba žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 22,92 € s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 7.9.2017 do zaplatenia.

3. Rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 28.4.2015 došlo medzi stranami k uzavretiu zmluvy o poskytnutie revolvingového úveru.

4. Vychádzajúc z obsahu zmluvy o úvere, z obsahu obsahlych podaní strán, a po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1, 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3,5, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 2 a § 9 ods. 1,2, ods. 5,6,7,8,9,10,11,12 až 14 a § 11 ods.- 1 zákona č. 129/2010 Z.z. prvoinštančný súd uzavrel, že zmluva obsahuje ustanovenia, ktoré sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi, čím je daný dôvod právnej kvalifikácie úveru dohodnutého touto zmluvou ako úveru bez úrokov a bez poplatkov.

5. Súd prvej inštancie predovšetkým poukázal na to, že do výšky poskytnutého úveru je podľa zmluvy zahrnutý aj poplatok 75,00 Eur, čiže v skutočnosti žalovaný neposkytol žalobcovi úver vo výške 750,00 Eur ako je v zmluve dohodnuté, ale iba úver vo výške 675,00 Eur. Do zmluvy však vložil aj ustanovenie o tom, že žalobca má povinnosť platiť úroky z úveru vo výške 750,00 Eur, teda aj úroky zo sumy, ktorý tvoril poplatok za poskytnutie úveru. Vo svojich podaniach žalovaný na tento argument žalobcu ani

nereagoval. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že takýmto postupom žalovaného došlo k tomu, že pri úvere 675,00 Eur za žiadnych okolností nemôže byť výslednou RPMN hodnota uvedená v zmluve, ale musí ísť zákonite o vyššiu percentuálnu hodnotu. Rovnako, pokiaľ žalovaný stanovil podmienku, že žalobca uhradí úver v mesačných splátkach po 26,54 Eur za dobu splatnosti 34 mesiacov, tak ide o zavádzajúci údaj, pretože úver vo výške 675,00 Eur žalobca zákonite pri splátkach 26,54 Eur mesačne uhradí skôr ako za 34 mesiacov, pretože výška splátky a splátkové obdobie uvedené žalovaným v návrhu prijatej zmluvy obsahuje v sebe aj úroky zo sumy 75,00 Eur, ktorá nemohla byť dohodnutá ako úverovaná čiastka. Toto ustanovenie zmluvy je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože žalovaný od žalobcu vyžaduje splnenie finančného záväzku, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (žalovaného) na získanie neoprávnenej majetkovej výhody, ktorou je úrok za sumu, ktorá netvorí úverový záväzok ale poplatkový záväzok.

6. Takýto postup žalovaného súd kvalifikoval ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a z uvedeného dôvodu je podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 250/2007 Z. z. je splnená zákonná podmienka, že úver dohodnutý vo vyššie uvedenej úverovej zmluve je bezúročný a bez poplatkov.

7. Súd poukázal aj na ustanovenie bodu 10.1. Všeobecných obchodných podmienok žalovaného v ktorom sa uvádza, že poplatok za poskytnutie úveru sa uhradza jeho započítaním so sumou úveru a rozdiel bude vyplatený na účet dlžníka; týmto nie je dotknuté ustanovenie nasledujúcich odsekov. Aj toto samotné ustanovenie obchodných podmienok žalovaného účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy so žalobcom je v hrubom rozpore so zásadou dodržiavania dobrých mravov.

8. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca uhradil žalovanému na splatenie úveru 697,92 Eur, teda o 22,92 Eur viac ako bol úver poskytnutý.

9. Po právnom posúdení veci podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 22,92 Eur potom, čo žalobca jednoznačne preukázal, že žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie v uvedenej výške, pretože jeho povinnosťou bolo žalovanému uhradiť iba úver vo výške 675,00 Eur, a v skutočnosti mu uhradil sumu 697,92 Eur.

10. V súlade s § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z.z. uložil súd prvej inštancie žalovanému aj povinnosť uhradiť úroky z omeškania z tejto sumy od 7.9.2016 do zaplatenia, pretože žalovaný na základe predsporovej výzvy žalobcu mal povinnosť uhradiť uvedenú sumu do 6.9.2016.

11. Aj keď strany v tomto spore uvádzali aj iné skutočnosti procesného útoku a procesnej obrany na rozhodnutie vo výroku rozsudku už ostatné tvrdenia nebolo potrebné v dôvodoch rozsudku uvádzať.

12. V súvislosti s rozhodnutím súdu v tejto veci poukázal prvoinštančný súd aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28.02.2017 sp.zn. 5Co/52/2017 vo veci Okresného súdu Žilina sp.zn. 41C/64/2016.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP. Náhradu trov konania stranám sporu nepriznal z dôvodu, že žalobca pôvodný žalobný návrh zmenil z dôvodu predpokladanej neúspešnosti pri uplatňovaní nárokov podľa pôvodného žalobného návrhu a žalovaný bol v konaní neúspešný v prípade zmeneného žalobného návrhu.

14. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP a navrhol zmeniť rozsudok a žalobu zamietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Základná otázka pre ktorú je podľa odvolateľa napádaný rozsudok je nesprávny, je otázka výšky úveru. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že úver nebol vo výške 750,- Eur, ale len 675,- Eur čo je suma predstavujúca vyplatenú čiastku po započítaní poplatku za poskytnutie úveru v sume 75,- Eur. Súd prvej inštancie sa v uvedenej otázke podľa odvolateľa zmýlil a nesprávne si pojem poskytnutie úveru vyložil. Skutočnosť, že k úhrade poplatku došlo formou započítania je rovnocenná so situáciou, že žalobca ako dlžník by ho uhradil bezprostredne po tom, ako by úver obdržal. Ak by sa poplatok za poskytnutie úveru, ktorého legitimitu a oprávnenosť potvrdila aj Národná banka Slovenska v rámci svojej dohľadovej činnosti (list zo dňa 29.01. 2016, číslo OFS - 12322/2015) uhradil samostatne zo strany dlžníka po tom, ako prijme na účet sumu úveru, na strane dlžníka by bol nasledovný stav :Úver prijatý v sume 750,- Eur, úhrada poplatku za poskytnutie úveru v sume 75,-

Eur, výsledný stav 675,- Eur. Započítanie poplatku za poskytnutie úveru oproti sume úveru a následné vyplatenie rozdielu na účet dlžníka, predstavuje na strane dlžníka nasledovný stav : Úver v sume 750,- Eur, úhrada poplatku za poskytnutie úveru v sume 75,- Eur, výsledný stav 675,- Eur. Z uvedeného podľa odvolateľa je zrejmé, že v oboch prípadoch ide o rovnocenné situáciu. Nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení vôbec predpokladať, že situácia spojená so započítaním je protiprávna (súd takýto záver nemohol vyvodiť ani zo žiadneho dôkazu a ani z právneho predpisu). Žalovaný zároveň namietal, že záver súdu o nesprávnej RPMN je založený na nesprávnom závere o výške úveru. Keďže súd prvej inštancie v konaní nevykonal žiadny dôkaz o výpočte RPMN, samotný záver súdu o RPMN nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní. Ak totiž zákon č. 129/2010 Z.z. určuje pre výpočet RPMN určitý postup (vzorec), potom záver o nesprávnosti RPMN vyžaduje logicky mať preukázané zákonom určeným spôsobom, že výpočet RPMN má byť iný. Rovnako záver súdu o poplatku za poskytnutie úveru ako o neprijateľnej podmienke je podľa odvolateľa arbitrárnym konštatovaním súdu. Poukázal na to, že Národná banka Slovenska prostredníctvom útvaru dohľadu ako vecne príslušného orgánu pre dohľad vo veci ochrany spotrebiteľov tento poplatok vyhodnotila ako oprávnený a, v súlade so zákonom. Žalovaný zdôraznil, že poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe sporej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na mysli iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.).

15. S účinnosťou od 10.06. 2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v zákone č. 129/2010 Z.z., kedy podľa novo prijatého ustanovenia (§ 9 ods. 10) Veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa. Zámer pre prijatie uvedenej úpravy bol v dôvodovej správe k zákonu (pozn. zákon č. 132/2013 Z.z.) vyjadrený takto: „Cieľom ustanovenia je zakázať veriteľom požadovať od spotrebiteľov poplatky alebo akúkoľvek odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu, na ktorom je úver vedený a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu“.

16. Poplatok za poskytnutie úveru je podľa odvolateľa všeobecne rozšírenou položkou, rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru. Je preto podľa žalovaného opodstatnené tvrdiť a prijať aj záver, že táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. To napokon potvrdzuje podľa odvolateľa aj spomenutá dôvodová správa. Preto má žalovaný za to, ak by poplatok za poskytnutie úver bol považovaný za problematický a neprípustný, bolo by sa to premietlo do novely zákona 132/2013 Z.z. Žalovaný preto tvrdí, že poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok teda definuje svojím názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnomu poriadku neznáma. Ust. § 499 Obchodného zákonníka upravuje dohodu o provízii za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. Žalovaný tiež namietal porovnanie a hodnotenie skutkového stavu a právneho posúdenia veci zo strany súdu odkazom na rozhodnutia, ktoré so skutkovým a právnym stavom prejednávanej veci nesúvisia, keďže v súdom označených rozhodnutiach - rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/52/2017 v spojení s prvoinštančným rozsudkom išlo o odlišnú skutkovú a právnú situáciu. K odvolaniu pripojil stanovisko Národnej banky Slovenska z 8.2.2016, adresovaná spotrebiteľovi v súvislosti s nespokojnosťou spotrebiteľa s postupom spoločnosti Profi Credit

Slovakia, kde Národná banka Slovenska konštatovala, že v danom prípade poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru predstavuje plnenie za poskytnutie služby.

17. Žalobkyňa vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok potvrdiť a zaviazat žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania. V dôvodoch vyjadrenia žalobkyňa zdôraznila, že dohodnutá výška spotrebiteľského úveru bola 750 EUR, nie 675 EUR - žalovaný sám sebe poukázal z prostriedkov žalobcu sumu poplatku, uviedol spotrebiteľa do omylu v otázke hlavného predmetu plnenia a teda uvedené konanie podlieha prieskumu neprijateľnosti s poukazom na zmluvnú úpravu započítania skryté vo VP.

18. Žalobca z uvedenej súvislosti citoval výklad Súdneho dvora vo veci C 377/14 z 21.4.2016, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEU podaný rozhodnutím Krajského súdu v Prahe (Česká republika) z 24.6.2014, doručený Súdnemu dvoru 7.8.2014, ktorý súvisí s konaním Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s., SÚDNY DVOR (tretia komora). Na otázku č. 4 aká suma predstavuje ‚celkovú výšku úveru‘ podľa článku 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48 a aké sumy vstupujú ako ‚výška čerpania‘ do [RPMNJ podľa vzorca uvedeného v prílohe I smernice 2008/48, pokiaľ je v zmluve o úvere formálne prisľúbené poskytnutie určitej finančnej sumy, no súčasne je dohodnuté, že už v okamihu vyplatenia úveru budú v určitom rozsahu oproti takejto sume započítané pohľadávky poskytovateľa úveru z titulu poplatku za poskytnutie úveru a z titulu prvej (prípadne nasledujúcich) splátok úveru, takže takto započítané sumy sa v skutočnosti vôbec nevyplácajú spotrebiteľovi, prípadne na jeho účet, ale zostávajú po celý čas k dispozícii veriteľovi. Má zahrnutie takýchto reálne nevyplatených súm vplyv na výšku vypočítanej RPMN? Súdny dvor uviedol, že svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, akým spôsobom sa má vykladať pojem ‚celková výška úveru‘ obsiahnutý v článku 3 písm. 1) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem ‚výška čerpania‘ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice. Súdny dvor na štvrtú otázku odpovedal tak, že článok 3 písm. 1) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod 1 prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

19. Je teda podľa žalobkyne zrejmé, že celkovú výšku spotrebiteľského úveru v súdnej veci tvorí suma daná k dispozícii spotrebiteľovi a preto, ak žalovaný vychádzal z iného údaju o výške spotrebiteľského úveru (čo sám potvrdzuje legitímnosťou započítania pri poskytovaní sumy úveru) - RPMN bez ďalšieho nemôže byť vypočítaná správne.

20. Pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že súd nevykonal žiadny dôkaz - výpočet o nesprávnosti RPMN s poukazom na vzorec pre výpočet RPMN žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný celkom zjavne vychádzal z nesprávneho základného údaju o celkovej výške spotrebiteľského úveru, pričom do sumy úveru zahrnul i poplatok, ktorý je/má byť súčasťou len nákladov na spotrebiteľský úver, preto záver súdu prvej inštancie je bez akýchkoľvek pochybností správny. Dôkazom uvedeného je súdená Zmluva, VOP a argumentácia žalovaného. Žalobkyňa sa stotožňuje aj s názorom súdu prvej inštancie, že poplatok je neprijateľný, keďže bez určitého vyjadrenia predmetu plnenia spojeného s takýmto poplatkom je dôvodné jeho vyhlásenie za neprijateľný.

21. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací súd (§ 34 C.s.p. prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1,2 C.s.p. z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p.

22. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25. júla 2019 o 9.00 hod. v pojednávacej miestnosti č.dv. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 18. júla 2019 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 a § 378 ods. 1 C.s.p.

23. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je vymedzený procesnými vadami konania.

24. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej

stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

25. Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

26. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27. Odvolací súd uzatvára, že rozsudok súdu prvej inštancie prešiel testom preskúmateľnosti rozhodnutia v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, preto odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP nie je naplnený. Rovnako odvolací súd nevhliadol naplnenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ h/ CSP síce odvolací súd sa stotožňuje s argumentom žalovaného, že poplatok za poskytnutie úveru nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku je možné ju považovať v prípade neprimeranej výšky poplatku.

28. Odvolací súd sa však stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný do výšky poskytnutého úveru zahrnul aj poplatok 75 €, aj keď v skutočnosti žalobcovi poskytol úver vo výške 675 €. Nepripustnosť tohto konania spočíva v tom, že hoci sumu 75 € žalovaný žalobkyni neposkytol, započítal ju do úverovej istiny, zúčtočil ju s vyplatenými peniazmi a požadoval aj úrok z peňazí, ktoré reálne žalobkyni neodovzdal.

29. Na záver odvolací súd len odkazuje na prejudiciálne konanie vo veci C 377/2014 z 21.4.2016 . Rozsudok Súdneho dvora, ktorý na otázku č. 4, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru obsiahnutý v článku 3 písm. 1 a článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode 1 prílohy 1 tejto smernice odpovedal, že článok 3 písm. 1 a článok 2 Smernice 2008/48, ako aj bod 1 prílohy tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

30. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu vo výroku vo veci samej v spojení s výrokom o trovách konania ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a priznal v odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e príпустné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je príпустné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).